

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 8722/2555

พนักงานอัยการจังหวัดอ่างทองโจทก์ นายพงษ์พันธุ์ พรหมผิวจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 93, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 136, ป.อ. มาตรา 138, ป.อ. มาตรา 56, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30

ย่อ / หลักกฎหมาย

เมื่อข้อเท็จจริงได้ความว่าบริเวณที่เกิดเหตุอยู่บนถนนสุทธาวาสไม่ใช่หลังซอยโรงถ่านตามที่สืบตำรวจโท ก. และสืบตำรวจตรี พ. อ้างว่ามีอาชญากรรมเกิดขึ้นประจำแต่อย่างใด และจำเลยไม่มีท่าทางเป็นพิรุธคงเพียงแต่นั่งโทรศัพท์อยู่เท่านั้น การที่สืบตำรวจโท ก. และสืบตำรวจตรี พ. อ้างว่าเกิดความสงสัยในตัวจำเลยจึงขอตรวจค้น โดยไม่มีเหตุผลสนับสนุนว่าเพราะเหตุใดจึงเกิดความสงสัยในตัวจำเลย จึงเป็นข้อสงสัยที่อยู่บนพื้นฐานของความรู้สึกเพียงอย่างเดียว ถือไม่ได้ว่ามีเหตุอันควรสงสัยตาม ป.วิ.อ. มาตรา 93 ที่จะทำการตรวจค้นได้ การตรวจค้นตัวจำเลยจึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย จำเลยซึ่งถูกกระทำโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายจึงมีสิทธิโต้แย้งและตอบโต้เพื่อป้องกันสิทธิของตน ตลอดจนเพิกเฉยไม่ปฏิบัติตามคำสั่งใด ๆ อันสืบเนื่องจากการปฏิบัติที่ไม่ชอบดังกล่าวได้ การกระทำของจำเลยจึงไม่เป็นความผิดตามที่โจทก์ฟ้อง

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91, 136, 138 วรรคสอง, 367 จำเลยให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 136, 138 วรรคสอง, 367 การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้เรียงกระทงลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานดูหมิ่นเจ้าพนักงานซึ่งกระทำการตามหน้าที่ จำคุก 2 เดือน และปรับ 2,000 บาท ฐานต่อสู้อย่างรุนแรงเจ้าพนักงานโดยใช้กำลังประทุษร้าย จำคุก 2 เดือน และปรับ 3,000 บาท ฐานไม่ยอมบอกชื่อหรือที่อยู่แก่เจ้าพนักงานซึ่งถามเพื่อปฏิบัติการตามกฎหมาย ปรับ 100 บาท รวมจำคุก 4 เดือน และปรับ 5,100 บาท ไม่ปรากฏว่าจำเลยเคยได้รับโทษจำคุกมาก่อน เห็นควรให้โอกาสจำเลยกลับตนเป็นพลเมืองดี โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้มีกำหนด 2 ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษากลับให้ยกฟ้อง โจทก์ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า คดีมีปัญหาคือต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ในเบื้องต้นก่อนว่า สืบตำรวจโทกรุงและสืบตำรวจตรีไพรัตน์ค้นตัวจำเลยโดยชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เมื่อข้อเท็จจริงได้ความว่าสืบตำรวจโทกรุงและสืบตำรวจตรีไพรัตน์ค้นตัวจำเลยในที่สาธารณะสถาน ซึ่งตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 93 บัญญัติว่า "ห้ามมิให้ทำการค้นบุคคลใดในที่สาธารณะสถาน เว้นแต่พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจเป็นผู้ค้นในเมื่อมีเหตุอันควรสงสัยว่าบุคคลนั้นมีสิ่งของในความครอบครองเพื่อจะใช้ในการกระทำความผิด หรือซึ่งได้มาโดยการกระทำความผิด หรือซึ่งมีไว้เป็นความผิด" แสดงว่าพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจจะทำการค้นบุคคลใดในที่สาธารณะสถานไม่ได้ เว้นแต่จะเข้าข้อยกเว้นของกฎหมายดังกล่าว คดีนี้ได้ความจากคำเบิกความของสืบตำรวจโทกรุงและสืบตำรวจตรีไพรัตน์ว่า บริเวณหลังซอยโรงถ่านมีเหตุอาชญากรรมประเภทความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พระราชบัญญัติอาวุธปืน และความผิดเกี่ยวกับ

ทรัพย์เป็นประจำ มีผู้แดงของสถานีตำรวจภูธรเมืองอ่างทองติดตั้งไว้ภายในซอยดังกล่าว วันเกิดเหตุเข้าไปตรวจหลังซอยโรงถ่านแล้วไม่พบความผิดปกติ เมื่อลงลายมือชื่อที่ผู้แดงแล้วได้ขับรถจักรยานยนต์ออกจากซอยดังกล่าวทางด้านท้ายซอย เมื่อมาถึงถนนซึ่งมีสนามเด็กเล่นและห้องน้ำเก่าตั้งอยู่ พบจำเลยนั่งโทรศัพท์อยู่ริมถนน จึงเข้าทำการตรวจค้น เมื่อพิจารณาภาพถ่ายและแผนที่บริเวณสถานที่เกิดเหตุดังกล่าวแล้ว ปรากฏว่าจุดที่จำเลยนั่งโทรศัพท์อยู่ริมถนนเป็นบริเวณหน้าสนามเด็กเล่นอยู่บนถนนสุขธาวาส ส่วนซอยโรงถ่านแยกจากถนนสุขธาวาสไปทางคลองวัดโล่ห์หรือคลองชลประทาน ถนนหลังซอยโรงถ่านอยู่ริมคลองวัดโล่ห์หรือคลองชลประทาน แสดงว่าบริเวณที่เกิดเหตุอยู่บนถนนสุขธาวาส ไม่ได้อยู่หลังซอยโรงถ่านตามที่สืบตำรวจโทกรุงและสืบตำรวจตรีไพรัตน์อ้างว่ามีอาชญากรรมเกิดขึ้นประจำแต่อย่างใด และทางพิจารณาก็ไม่ปรากฏว่าจำเลยมีท่าทางพิรุธ นอกจากจำเลยนั่งโทรศัพท์อยู่ริมถนนสุขธาวาสเท่านั้น ประกอบกับศาลอุทธรณ์ภาค 1 ได้วินิจฉัยในปัญหาข้อนี้โดยให้เหตุผลและรายละเอียดต่าง ๆ ไว้ชอบแล้ว ดังนั้นเมื่อข้อเท็จจริงได้ความว่าบริเวณที่เกิดเหตุอยู่บนถนนสุขธาวาสไม่ใช่หลังซอยโรงถ่าน และจำเลยไม่มีท่าทางเป็นพิรุธคงเพียงแต่นั่งโทรศัพท์อยู่เท่านั้น การที่สืบตำรวจโทกรุงและสืบตำรวจตรีไพรัตน์อ้างว่าเกิดความสงสัยในตัวจำเลยจึงขอตรวจค้น โดยไม่มีเหตุผลสนับสนุนว่าเพราะเหตุใดจึงเกิดความสงสัยในตัวจำเลย จึงเป็นข้อสงสัยที่อยู่บนพื้นฐานของความรู้สึกเพียงอย่างเดียว ถือไม่ได้ว่ามีเหตุอันควรสงสัยตามกฎหมายดังกล่าวที่จะทำการตรวจค้นได้ การตรวจค้นตัวจำเลยจึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย จำเลยซึ่งถูกระทำโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายจึงมีสิทธิโต้แย้งและตอบโต้เพื่อป้องกันสิทธิของตน ตลอดจนเพิกเฉยไม่ปฏิบัติตามคำสั่งใด ๆ อันสืบเนื่องจากการปฏิบัติที่ไม่ชอบดังกล่าวได้ การกระทำของจำเลยจึงไม่เป็นความผิดตามที่โจทก์ฟ้อง ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษายกฟ้องโจทก์มานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของโจทก์ฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน

องค์คณะ

ประยูร ณ ระนอง · พิศาล อัยยะวรากุล · อติศักดิ์ ปัตรวลี

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/8722/2555>